

IN STILTE

Uiteindelijk besloot ik te gaan schilderen.

Een achtste van mijn kamer veranderde in atelier en ik pakte een kwast. (Nu heb ik sinds dat besluit slechts vier dingen geschilderd.)

Op het laatst verrezen vormen die doen denken aan kerken.

En daar wil ik mee verder, heus, maar het gaat traag.

De traagheid van het medium is prettig.

Therapeutisch, meditatief.

Ik hoef geen concepten uit te denken waarvan ik de ingewikkeldheid zelf soms niet eens meer kan volgen.

Schilderen is hardop denken.

Maar dan moet ik wel blijven schilderen.

Al een week of twee zijn mijn dagen gevuld met zwijgend denken. Hoe kan het dat ik een besluit genomen heb waar ik tevreden mee ben, waar ik achter sta - eindelijk schilderen, iets dat ik eigenlijk gewoon al heel lang wilde - en dat het toch niet vanzelf gaat?

Hoe heerlijk het ook is, schilderen gaat trager dan mijn gedachten gaan.

Ik realiseer me - als ik me alléén op schilderen richt, maak ik de schrijver in mij monddood.

Eigenlijk kan ik het één niet boven het ander verkiezen.

Opnieuw zoekt mijn creatieve proces naar evenwicht tussen woord en beeld.